

BALLA KATA

PÁRTALAN PÁRBESZÉD

A devizában nyilvántartott kölcsön mellékhatásai

lélekfényképek
2008-2017

2008. június 27.

Kaptam a neten vagy harminc róluk készült fotót. Egy másik nő küldte, azzal a tãrggyal, hogy Ő, minden komment nélkül. A képek azon az esküvőn készültek, amire nem engem vitt el. Az ÉN HELYEMEN más ült mellette.

Ötvenéves vagyok, azt hiszem, most nem csak egy futó kalandot kell elnézmem, nemészrevennem. Keresem a miérteket, ...és mint mindig mélypontokon, rám köszönnek olvasott mondatok.

*„rosszul szeretünk mi mind
kiket rosszul szerettek.”¹*

Sokszor citálok szerzőket beszélgetésekben is, ezzel fedem le saját kifejezőképességem hiányait vagy gondolatlanságomat? Vagy épp itt vannak azok a pontok, amelyeken el kell gondolkodnom, vagy ebben találok magamra?!

2008. július 9.

Nyolc éve tart már, vagy tán több is, csak nem látam. 2000. szilveszterén, az utcán találkoztam Vele először. Már hallottam a nevét, az elmesélt történetekben kerengett már előtte is, de ott mutatta be nekem abból az utcai társaságból valaki. Macskának volt maszkírozva. Felszabadultan szilveszterezett, tudott bolondozni, irigyeltem érte. Szép volt, jókedvű, gondtalan, de már akkor éreztem, hogy hamis valami, csak nem tudtam, mi.

Mi az, hogy megérzés. Talán az, hogy megérezzük a hamisságot.

Nyolc évig valahol a felszín alatt foglalkoztatott, hogy valami nem kerek abban, hogy annyira segítőkész. Ha egy társaságban én is megjelentem, ő eltűnt valahová, pedig közben kettesben és telefonon barátnőt játszottunk. Furcsa volt a viselkedése, de nem gyanakodtam, nem szoktam. Minden kérésünkre ugrott, a saját családja elé sorolta a problémáinkat, de tudtam, hogy ha rajong valaki valakiért, az ilyen. Megszoktam, hogy a férjemnek rajongói vannak.

2008. július 21.

Bízom a saját erőmben, önjárónak, önállóan neveltek. Mennyi mindennel kompenzálnak a nők. Én is ezt teszem, ma festettem, nagy zöld dombot és pipacsokat. Kellett a szín, kellett a szép a lelkemnek, és a kezemnek, hogy le legyen kötve.

2008. július 28.

A húgomék vendégségben voltak nálunk, illetve nálam, mert egyedül voltam ma itthon. Még mindig nagyon kibillent állapotban vagyok, de megpróbáltam úgy viselkedni, mintha mi sem történt volna.

Szerintem, ők nem is vettek észre semmit. Általában nem szeretek egyedül lenni, (azért, néha nagyon szeretek) egy elfogadó társaságban, biztonságban érzem magam, és nagyon vágyom rá, hogy mégis tartozzam valakikhez.

Készülődtek haza, és a négyéves Anna, akivel valami különös lelki kapcsolatban állunk, kétségbeesetten és erősen belém kapaszkodott, itt akart maradni velem, toporzékol, hogy nem megy innen sehová. Szívszorító volt, ahogy akkor ragaszkodott hoz-

zám, akkoriban ilyen erősen senki más. A gyerekek érzékenyebbek, talán volt ott valami rezonancia, nem tudom. Ő érezte meg egyedül, hogy mennyire szükségem van valakire, hogy nem hagyhat itt magamra. Soha nem fogom ezt neki elfelejteni.

Rágondoltam tavaly karácsonykor is, mikor – mint évtizedek óta mindig – elolvasok egy mesét vagy történetet a kollégáimnak, ez az ünnepi szertartásunk része, és kapnak tőlem egy gondolatot is. Persze általánosabb érvényűnek szántam, de hát mégiscsak én választottam, kicsit magamnak is, mert akkor az ő szeretésébe kapaszkodtam, gyereket könnyű szeretni. Akkoriban már sokszor hagyott magamra a férjem.

*„Abban a tudatban akarok ünnepelni,
hogy ma meglehetősen kevés az ünnepelni való
És reménykedni lehet csupán,
hogy ez nem lesz mindig így.
De én tudok reménykedni.
Szeretek.”²*

Senki nem érthette, hogy akkor egyedül vele voltam csak lélekközösségben, ő érezte meg a magányomat, jó volt tudni, hogy mégsem vagyok teljesen képtelen a szeretetre, és erre a négyéves unokahúgom ragaszkodása ébresztett rá. Mondhatni, pót, pót, pót, de nem képtelen.

2009. február 7.

Devizában tartják nyilván a felvett kölcsönünk, amiből a házat építettük. Mindent átszámoltam,

amikor felvettük, úgy tűnt menni fog, és vannak tartalékaink, csak ne kúszna ez az árfolyam ilyen meredeken felfelé. Meddig megy?

Egyre nehezebben fizetjük a kölcsön részleteit. Minden reggel a svájci frank-forint árfolyammal kelek. Remeg a gyomrom, mikor kinyitom a gépet és megnézem, hol tartunk. Min tudok ma spórolni, és hogy maradok talpon ebben az érzelmi zivatarban.

2009. február 12.

Míg szóvá teszem a dolgokat, addig nem engedtem el, az még érzelmi kapcsolat, az még javítható, akkor is, ha néha mással van.

2009. március 8.

Minden arról szól, hogy hogyan osszam be a jövedelmet, hogy fizetni tudjunk. Nem fog menni. Ki kell váltani a kölcsönt, futamidőt hosszabbítani, türelmi időt kérni. Feladni?

2009. március 12.

Elvették a jogosítványomat, balesetet okoztam, ami személyi sérüléssel járt. Anyuval mentünk vidékre, a nagynéném temetésére. Nem akartam terhelni, titkoltam előtte, hogy milyen rossz a házasságunk. Nem beszéltem róla, hogy állandó anyagi gondjaim vannak, persze, biztos tudta a jelekből, ahogy azt is látta, hogy mindig egyedül vagyok, és egyedül jelenek meg mindenhol, ahol más a férjével. Ez a titkolódsdi arra ösztökélt, hogy állandóan felhőtlenül csevegjek, mintha minden rendben lenne. Kértem tőle, hogy vegye ki a nap-